

Sygn. akt III KK 160/14

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Szewczyk

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 kpk

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 października 2014 r.,

sprawy **G. S.**

skazanego z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 191 § 1 kk, art. 280 § 1 kk, art. 13 § 1 kk w zb. z art. 282 kk, art. 282 kk, art. 204 § 1 kk w zb. z art. 204 § 2 kk

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 30 grudnia 2013 r., .

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Ł.

z dnia 27 września 2013 r.,

p o s t a n o w i ł

oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć G. S.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 27 września 2013 r. oskarżony G. S. został uznany za winnego popełnienia przestępstw wyczerpujących znamiona czynów opisanych w:

- art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 191 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 kk i za to po przyjęciu, że czyny stanowiły ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k., skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności;

- art. 280 § 1 k.k. i za to po przyjęciu, że czyny stanowiły ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k., skazany na karę 3 lat pozbawienia wolności;

- art. 282 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 282 k.k. i za to po przyjęciu, że czyny te stanowiły ciąg przestępstw określony w art. 91 § 1 k.k., skazany na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

- art. 204 § 2 k.k. i za to skazany na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. skazanemu w miejsce powyższych kar jednostkowych wymierzono karę łączną 4 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy w Ł. wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 r., sygn. akt II Ka 266/13, po rozpoznaniu apelacji obrońców skazanego, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że obniżył orzeczoną karę łączną pozbawienia wolności do 3 lat.

W kasacji od tego wyroku obrońca skazanego zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 § 2 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. oraz ewentualnie prawa materialnego, tj. art. 286 § 1 k.k., art. 191 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. i art. 11 § 1 k.k.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator w pisemnej odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W myśl art. 519 k.p.k. kasacja może być wniesiona od wyroku sądu odwoławczego kończącego postępowanie. Rażącym naruszeniem prawa, o którym

mowa w art. 523 § 1 k.p.k. musi zatem być dotknięte orzeczenie tego sądu, a nie sądu pierwszej instancji.

Nadzwyczajny środek zaskarżenia wniesiony przez obrońcę skazanego jedynie pozornie czyni zadość powyższemu warunkowi. Analiza podniesionych w kasacji zarzutów prowadzi do wniosku, że w przeważającej mierze są one powtórzeniem zarzutów zawartych w apelacji. Do nich zaś wnikliwie odniósł się Sąd odwoławczy i zasadnie nie stwierdził naruszenia przywołanych przepisów. Jakkolwiek skarżący podnosi w tym kontekście również obrazę art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., to jednak w żadnym zakresie nie wykazał na czym polegała ogólnikowość potraktowania zarzutów apelacji, w szczególności zarzutu dotyczącego istnienia porozumienia między skazanym a jego byłą małżonką w zakresie popełniania przestępstw oszustwa. Sąd Okręgowy, badając zasadność środka odwoławczego, należycie odniósł się do każdego z przywołanych w nim zarzutów w sposób adekwatny do stopnia ich skonkretyzowania. Podkreślenia wymaga, że z uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego wynika, iż Sąd ten niezależnie od wskazywania aprobaty dla analizy Sądu *meriti*, przywołuje również własne argumenty, które za aprobatą tą przemawiają i podaje pod jakimi warunkami można było uznać zasadność zarzutów skarżących oraz że warunki te *in concreto* nie zachodzą.

Zarzut rażącego naruszenia art. 7 k.p.k., podniesiony na wstępie kasacji, jest oczywiście bezzasadny, a to z następujących względów. Po pierwsze, nie sposób stawiać Sądowi odwoławczemu, który nie przeprowadzał w postępowaniu odwoławczym dowodów, ani też nie dokonał odmiennej oceny żadnego z przeprowadzonych dowodów, i nie czynił własnych ustaleń faktycznych, zarzutu obrazy art. 7 k.p.k. (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 5 sierpnia 2003 r., III KK 11/03; postanowienie Sądu Najwyższego z 13 czerwca 2007 r., V KK 161/07). Naruszenie reguł dowodowych określonych w treści art. 7 k.p.k. jest możliwe przez sąd odwoławczy tylko wówczas, gdy sąd ten ocenia dowody przeprowadzone w instancji odwoławczej, natomiast wówczas gdy tenże sąd weryfikuje ocenę dokonaną przez sąd *meriti*, należy w skardze kasacyjnej, w istocie, wykazać wadliwość argumentacji sądu odwoławczego w zakresie takiej

oceny, albo też brak takiej argumentacji (art. 457 § 3 k.p.k.), czego skarżący nie uczynił.

Po drugie, zarzut naruszenia normy art. 7 k.p.k. odnosi się *de facto* do wyroku Sądu pierwszej instancji a nie Sądu odwoławczego. Kwestionowanie w kasacji rozstrzygnięcia sądu *meriti*, jak zaznaczono na wstępie, jest niedopuszczalne. Temu służy bowiem apelacja.

Po trzecie, nie sposób zgodzić się z twierdzeniem o dowolnej ocenie zgromadzonych w sprawie dowodów. Sądy obu instancji poświęciły tej kwestii należyłą uwagę, co znalazło odzwierciedlenie w sporządzonych uzasadnieniach. Sąd odwoławczy w sposób przejrzysty i precyzyjny wskazał, dlaczego aprobuje ocenę dowodów i ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd *meriti*. Przytoczył przy tym własne argumenty z odwołaniem do konkretnych dowodów z zeznań świadków. W sposób wyczerpujący odniósł się w szczególności do oceny dowodu z zeznań byłej małżonki skazanego (E. S.) wykazując, że nie zostały one bezkrytycznie i w całości uznane za wiarygodne.

Nieuprawnione jest stawianie Sądowi odwoławczemu zarzutu naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k. oraz naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 § 2 k.p.k. Kasację w tym zakresie należy ocenić jako próbę ponownej weryfikacji orzeczenia Sądu pierwszej instancji, co koliduje ze wskazaną na wstępie zasadą zaskarżalności za pomocą tego środka jedynie prawomocnych wyroków sądów odwoławczych. Wymienione zarzuty stanowiły przedmiot wnikliwej analizy Sądu II instancji, co znalazło stosowne odzwierciedlenie w uzasadnieniu sporządzonym przez ten Sąd. Na marginesie wypada przypomnieć skarżącemu, iż nie jest zadaniem biegłych, lecz obowiązkiem Sądu ocena wiarygodności zeznań świadka, jak również ocena adekwatności sporządzonej w sprawie opinii biegłych. Należy w tym miejscu podkreślić, że opinia biegłego psychologa pozwoliła poddać właściwej ocenie wiarygodność zeznań świadka E. S., a ustalenia poczynione także na jej podstawie nie wykraczały poza zakres zarzutów objętych aktem oskarżenia.

Podobnie należy ocenić zarzut naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. Również w tym zakresie kasacja stanowi próbę ponownej weryfikacji orzeczenia sądu pierwszej instancji. Zarzut tej jest bowiem w

rzeczywistości adresowany do wyroku Sądu pierwszej instancji. Intencją autora kasacji było zatem spowodowanie, aby Sąd kasacyjny ponownie dokonał oceny kwalifikacji prawnej czynów zarzuconych skazanemu, w szczególności w zakresie przyjętych ciągów przestępstw. To zaś jest niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego, gdyż nie jest rolą Sądu Najwyższego ponowne rozpoznawanie zarzutów apelacji (zob. m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z 6 września 1996 r., II KKN 63/96).

Jako oczywiście bezzasadny należało ocenić również zarzut kasacji wskazujący na naruszenie przepisów prawa materialnego to jest art. 286 § 1 k.k., art. 191 § 1 k.k. oraz art. 91 § 1 k.k. i art. 11 § 1 k.k. Stanowisko w kwestii kwalifikacji prawnej czynów popełnionych przez skazanego zaprezentowane w uzasadnieniu Sądu odwoławczego jest prawidłowe. W realiach sprawy nie podlega dyskusji, że zachowania skazanego wypełniały zarówno znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 286 § 1 k.k., jak i w art. 191 § 1 k.k. Odnosząc się natomiast do zarzutu przyjęcia koncepcji popełniania przez skazanego przestępstw w ciągu zamiast koncepcji przestępstwa ciągłego należy stwierdzić, że jest on *prima facie* sprzeczny z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi. W ich świetle nie można bowiem logicznie wywodzić, że skazany w odniesieniu do każdego z czynów działał ze z góry powziętym zamiarem. Ponadto w kasacji nie przedstawiono żadnego argumentu, który podważałby trafność argumentacji zaprezentowanej w tej materii przez Sąd II instancji.

W tym stanie rzeczy Sąd Najwyższy postanowił oddalić kasację obrońcy skazanego, jako oczywiście bezzasadną.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.